

Историята на вилицата

Историята на вилицата е интересна и заслужава да бъде разказана.

Хората, които си служат днес със нея, не подозират какви еретици и анаци да прозвонят ти. Не е било така със лъжицата. Лъжицата навсякъде е навсякъде признана и хората си служат отдавна със нея.

Ще попитате ли ако не кажа, че това малък инструмент, който им е днес необходим, е от много старо време общоупотребимият? Всички народи от старо време, както и по-последните народи до 12 век, си си служили изключително със вилицата на дъно Азият т. е. с метални си пръски. Притованит, където височата си култура, не са познавали вилицата. Римляните които се правят днес такъв доказателство това. Въ гробниците на фараоните, където са оставили всичко, което е нужно за по-удобна животът, има уърлани на ови сабти, лъжицата вилицата.

Само и единствено (старите гърци) не са познавали това прибор. Всички си имат тогава съответстват си. Това се вижда от книгите и писанията оставили от онова време.

Само и римляните си им с пръстите си. Гръцките поети и писатели са умели въ книгите си хората какъв трябва да е дават, за да занаят ръцете и облеклото си.

Необяснено е каква вина има този малък практичен инструмент е оставал неизменен. Нищо подобно на вилицата е съществувало тогава. Това се вижда от книгите на царет. Въ негъ неме за една тристабна вилица, съ която са пекли месо. Днес въ Парижски музей „Луувр“ може да се види една джулаба вилица, чудно изработена, останала от асирейски време. Но тази вилица съвсем не доказва, че този прибор се е раздал тогава на общо употребление. Напротив, книгите на асирейските писатели доказват обратното. Никде въ тях книги не се споменава за вилиците, макар че старите писатели са обичали да описват най-подробно церемониите, които са ставали въ асирейските дворове.

Единствено издател е послав въ 12 век:

„... добре украсен маск, съ склян прибори, мозоли, солени и лъжичи, чаша и паница, всичко от сребро и злато...“

Но за вилицата нито дума!

Първата вилица, за която се споменава въ Западна Европа се е намерила въ притежанието на Едуард I кралят на Англия. Това е било въ 1297 година. Въ 1300 година и много пъти вече издало вилицата въ съкровищницата на британския херцог Жан II. Въ 1329 година унгарската кралица Клеменс е притежавала тридесет лъжичи и една вилица. Императорът Карл V е притежавал едно съкровище от сребро на стойност единъ и половина милиона франка, но тука е имало само 12 вилицы, от които издало обилно съ съкровищницата Клеменс. А пък Турската херцогиня по него време е притежавала десет дузини лъжичи и само две вилицы.

Значи вилиците тогава рядко са били употребявани. Служили са си съ тях само при церемонии на празници и сватби. Буржоазните херцоги си е служили съ вилицата за да изглеждат, а императорът Карл V — скръб.

Разбира се, че лъжата на вилицата е изобретена необходимо измислена на ръцете. Всички изпитани хора е трябвало да си имат ръцете. Въ средните векове такъ церемонии се е извършвала от всички гости гостите. Отъ 1544 година е останала една книга, която учи на добро държане и въ нея пише: „Когато човекъ има някъто да седне да обядва, трябва да си измие ръцете въ присъствието на другите, дори и тогава, когато ръцете му са чисти. Това трябва да се прави, за да не мислят другите, че този, съ когото сядат на масата е измил ръцете си“.

Римляните си имали ръцете си много често. На прокуратъра императора, което е уреждалъ Хеленебалуус (римски император, 3 век след Христа без грех), на които се е позависало на въ двадесет и пет, е трябвало гостите да си имат ръцете следъ всяко ястие. Единствено истинно, че въко от гостите са обичали пръстите си следъ всяко ястие, така че не е станало нуждая да си мият въ вода.

Най-първо презъ царуването на Херкулес III